

Seminarium magisterskie prof. Pawła Baranowskiego (odpowiedzi na najczesciej zadawane pytania)

1. Jak i kiedy „pisze się” pracę magisterską?

ODP: Zależy mi, żeby pisanie pracy nie było nudny obowiązkiem, ale dawało satysfakcję i doświadczenie (którym można się pochwalić choćby w trakcie rekrutacji, a później wykorzystać w pracy zawodowej). Dlatego temat nie powinien być wybrany „losowo” (zobacz następny punkt), a pracy nie można pisać na ostatnią chwilę. Preferowany harmonogram to: pierwszy semestr: wybór tematu. opracowanie planu i celu pracy, przegląd literatury i ewentualne uzupełnienie wiedzy potrzebnej do przeprowadzenia badań. Każda praca magisterska pod moim kierunkiem zawiera coś nowego. Udział nowych treści w pracy magisterskiej jest istotnym elementem oceny pracy.

2. Skąd wiadomo, że dany temat jest odpowiedni? Kto wybiera temat?

ODP: Temat wybiera autor (magistrant) w porozumieniu z promotorem. Na moim seminarium nie ma „listy” czy „przydziału” tematów. Większość prac powstających w Katedrze Ekonometrii oparte są o badanie empiryczne konkretnego zjawiska przy użyciu metod ilościowych – np. modelu ekonometrycznego (np. oszacowanie wpływu X na Y , odnalezienie czynników kształtujących zjawisko Y , zbadanie czy uzupełnienie modelu o zmienną X pozwala poprawić istniejące modele, znalezienie modelu który pozwala alepiej prognozować zjawisko X). Gorąco popieram pisanie pracy na temat związany z przebytymi praktykami czy rozpoczętą pracą zarobkową. Jestem otwarty na pracę poświęcone opisowi teorii ekonomicznych na dany temat, ale pod warunkiem że praca będzie wnosić coś nowego do tematu, a nie będzie tylko kompilacją istniejącej literatury. Prace poświęcone rozwojowi nowych metod (estymatory, testy) są także interesujące, ale we własnych badaniach naukowych nie rozwijam teorii ekonometrii i w większości przypadków nie będę dobrym promotorem takich prac.

3. Czy jest minimalna objętość pracy magisterskiej?

ODP: W zasadzie nie. Jednak w zależności od kierunku obowiązują pewne nie pisane zwyczaje. Prace magisterskie pisane pod moim kierunkiem liczyły 60-90 stron standardowego maszynopisu (czcionka 12, odstęp 1,5). Ostatnio na naszym wydziale pojawiają się opinie, że praca może mieć formę długiego artykułu naukowego (ok. 35 stron). Nie wykluczam takiego rozwiązania, ale w krótszych pracach component nowości powinien być jeszcze silniej widoczny. Oznacza to, że praca musi być odpowiednio „skondensowana” (pomijamy definicje i kwestie dobrze znane - np. te opisane w podręcznikach, w zamian za to krótki ale treściwy przegląd najnowszej literatury, po czym koncentracja na metodyce i wynikach przeprowadzonych badań oraz wnioski z pracy).

4. Od czego zacząć poszukiwanie tematu pracy?

ODP: Po pierwsze, praca powinna odpowiadać zainteresowaniom magistranta (dzięki czemu jej pisanie będzie przyjemniejsze i będzie pozwalało rozwinać swoje zainte-

resowania) oraz promotora (dzięki czemu promotor będzie mógł rzetelnie wspierać badania, a nie tylko sprawdzić pracę pod względem językowym). Udział w seminarium, dyskusje z promotorem mogą być inspiracją dla wyboru interesującego tematu. Dobrym zwyczajem jest przejrzanie artykułów w wiodących polskich czasopismach (np. „Bank i Kredyt”, „CEJEME”, „Ekonomista”, „Equilibrium”, „Gospodarka Narodowa”, „Oeconomia Copernicana”) i czasopismach zagranicznych (np. używając wyszukiwarki scholar.google.com).

5. Czy praca musi być oparta o literaturę? W jaki sposób powoływać się na literaturę?

ODP: Praca zawsze musi zawierać odniesienia do literatury. Prowadząc badania opieramy się o dotychczasową wiedzę (np. korzystamy ze znanych metod, badamy istniejące teorie) i rozwijają ją. Ważnym elementem „formalnym” pracy jest znajomość istniejącego stanu wiedzy i świadomość które fragmenty pracy bazują na istniejącej wiedzy a które elementy są nowe (i na czym ta nowość polega, w porównaniu z wcześniejszymi badaniami).

Wszystkie nawiązania do literatury (łącznie ze źródłami internetowymi) muszą być odpowiednio wykazane (także numery strony w przypadku książek a w przypadku stron internetowych data pobrania), a dokładne cytaty wyraźnie zaznaczone. Nawiązanie do literatury występuje także, gdy powtarzamy myśl innego autora „własnymi słowami”. Prosta zasada pozwala uniknąć nieporozumień: jeśli dowiedziałem się czegoś nowego z książki X, wówczas cytuję ją. Duża ilość nawiązań do literatury nie jest wadą, wręcz przeciwnie - działa na korzyść autora (gdyż autor pracy wykazuje się szeroką znajomością literatury).

6. c.d.n.